

Ha szép jönnek

Grecsó Krisztián íróval Csapody

Az jutott eszembe, hogy furán vagy te összerakva, hogy szeretsz duplán dolgozni, a már megírt szövegeket – egyik-másikat (például a Petra-blokk egy részét, a *Csak egy táncot*) – eleve több verzióban ismerjük újra- és egybegyűrod. Azt mondják, az ember nem tudja magát szerkeszteni, itt mégis valami ilyesmi (is) történik? Miért nem volt elég csak lazán egymás mellé pakolni a már megjelent novellákat?

Igen, eddig szinte minden könyvemet duplán írtam meg. Ezt inkább ügyetlenségnek nevezném. Elkezdek próbálkozni, keresem a nyelvet, a karaktereket, ötleteket, abból születnek minták, novellák, szeletek, nevezük bárhogy. Aztán ezekből ki lehet indulni. Hiába rakod őket egymás mellé, mert csak próbálkozások, próbafúrások, nem valódi anyagnyerés. Olyan, mintha nem főznéd meg az alapanyagokat, csak sorba raknád az asztalon. Képzeld el, hogy milyen lett volna öt-nyolc oldalanként azt az elbeszélői állvalomást olvasni, hogy „Daru én vagyok.” Természetes, hogy ez min-

lányok

Kinga beszélget

den novellában ott volt, hiszen azokat külön kapta az olvasó. De együtt? Természetesen ezt a narrációs játékot meghagytam a regényben, és reményeim szerint arra szolgál, hogy erősítse, pozicionálja a „találkozás a fiatalemberrel” tükörjátékát.

A cím József Attilától jön, és nemcsak a mottót, de főleg az első harmadot nagyon átítatja Móricz. Ami nem meglepő, nem is titok, hogy régóta figyeled, ő hogyan csinálta, hogy működjön a szöveg. Ráadásul ebben az emlegetett a „Daru én vagyok” – játékban, ahogy mondtad is, benne van Karinthy. Az irodalmi előképekkel való játék, a technikára figyelés segíti a személyes élményalapot távol tartani, kezelni?

Ezzel a *Tánciskola* óta nagyon óvatosan bánok. Persze hogy vannak benne utalások, allúziók, Adytól Móriczig, József Attilától Karinthyig. Szerkezeti, technikai párhuzamok, nem tudom, ezeket lehet-e utalásnak nevezni. Mondjuk inkább tanulásnak, lopások csak Móricztól vannak. A Karinthy-játék pedig éppen ellenkező

irányú, nem a fiatalember kér számon, a fiatalember áll pellengéren. Ezen túl még elég sok kulturális kód, játék ott van a könyvben, mindenekelőtt a zene a legfontosabb. Dal-szövegek, a nyolcvanas évek magyar alternatív szcénájától a kora Depeche Mode és The Cure-hatásokon át egészen a konkrét popkultúráig. A háttérben mindig szól a zene.

Azt mondd egy interjúban, hogy kutató könyv ez, felfejt rétegeket. Hogy élted meg: szembenézős – fájdalmas is? „És csak tompán fáj már a seb.”

Kétféle író van. Aki minden könyvvel új világot kezd, meg aki bár formát és történetet változtat, mindig ugyanazt a könyvet írja. Én az utóbbi vagyok. Én

örökké énkutatásban vagyok, ha a közösség tükreben (*Isten hozott*), ha a felnőtté válás próbáiban (*Tánciskola*), ha a család és a múlt rétegein át (*Mellettem elférsz*) vagy most, a szeretni tanulás, a párkapcsolatok gyurmázásában alakuló lélek változásaiiban. Ráadásul a regényvilágok is összeérnek, fedik egymást. Olyan az egész, mint egy nagy pecsvörk. Foltok egymáson és egymásért, összetartják, értelmezik, olvassák egymást, és persze magukban is takarnak. Ez a folyamat eleinte ösztönös volt, mostanában már van benne némi tudatosság. A *Megyek utánad*ban az összes korábbi könyvemből vannak szereplők, helyszínek, motívumok. Még a *Pletykaanyuból* is. Ráadásul a záró jelenet ezen a rendszeren belül

jelöltté, duplán fiktívvé tesz egy teret, ami már korábbi fikciókból kerül ide, és többször is átíródik.

Ez igaz, de mégsem a helyszínek (*Viharsarok, Szeged, Körös*) és a fóliásátor miatt lesz ez alföldi könyv, nem is amiatt, hogy ott nem túrnak, hanem dúrnak, hanem mert az ott felnőtt férfiak lelkének kézikönyve is a regény. Daru mit kérne számon a 38 éves Grecsó Krisztiántól szerinted?

Jó kérdés. Igaz, engem sohasem hívtak Darunak. Az én valódi fiatalember énem, ha számon kérne, nem tudna sarokba szorítani, mert azt teljesítettem, amit a legjobban akart: eljöttem.

Azt is teljesítettem, hogy ugrottam, váltottam mindig, ha csak kicsit is kapart a szívem alatt valami. Egyszóval, amitől a legjobban félt, hogy félni fog, gyáva lesz, azt nem tudná rám olvasni. Világmegváltó vágyai nem voltak, író akart lenni, ez is alakulni látszik, szóval elég jól tudnám őt kezelni. Talán azon meglepődne, hogy milyen sérülékeny, fáradékony, érzékeny lett, hogy mégsem úgy van, hogy ő mindent bír.

Visszapasszolnám: Hogy lehet gondolkodni, ha szép lányok jönnek?

Kamaszként sehogy. Sőt magányos férfiként is képtelenség. Más, boldog esetben is örül a szem, ha szép lányok jönnek, de már nem kell csodát adni mindegyiknek, és nem kell folyton csodát várni tőlük cserébe.